ЗОЛОТИЙ ВЕДМЕДИК

(Поема)

Пролог

Вечір глянув одиноким ліхтарем.
Глибоко,
глибоко,
глибоко...
А в чиїх-то очах жабуриння
і огненні ночі шукань...
Падають
комети
на голі
коліна,
і сльози біжать по щоках...
То не сльози, а сині тремтючі
одинокі огні на шляхах...
"Санта Лючіє"1...
"Санта Лючіє"...
донесло й забриніло в далеких вітрах.
"Санта Лючіє"...
"Санта Лючіє"...
За кордон, за кордон, за кордон.
А на віях заплакала смерть.
Я ніколи не бачив Америки
і не був я на березі Рони.
За кордон, за кордон, за кордон...
Пливуть, гойдаються в тумані синьому
думки розірвані,
немов з листа колишнього кохання останні
папірці.
Пливуть, гойдаються в тумані синьому...
В руці

не срібло мотузяне, —
то од очей примружених до місяця біжать
дроти прозорі...
Що чую я...
"Іще... іще..."
Вуста розтулені і тіла дух медяний...
А може, це не я?!. Це тільки місто п'яне...
"Іще... іще..."
і кров лілово задзвонила...
Яка це сила...
Яка це сила...
В очах огонь, в ушах вітри...
а підо мною дві зорі,
і в їх солодку глибину *
дивлюсь, дивлюсь
і
потопаю,
і потопаю...
Яка це сила... Яка це сила...
Якби я жив в віки доісторичні,
я б не писав оцих поезій, а слухав, як шумує
море,
ганявся б за коханою, і в гніздах над землею
ми падали б в нестямі...
і тільки пальми, і тільки море,
а в небі...
вітер...
Але я тільки В. і С.2
А може, ні?., і це у мене
од електронів, простору і тембру, ночей
і днів, од виміру усього
в одній руці заклякли віжжі,
і я керую часом,
і рухом я керую...

О мій ведмедик золотий...
Тебе привів, коли я спав, до мене лама
синьоокий

і так сказав:
"Не раз народжувався й умирав, і порох твій
вітри носили,
і все шукав,
шукав,
шукав
ти дівчину з очима золотими...
І буде час,
коли оцей ведмедик сумною дівчинкою стане,
й лілеї їй дадуть наймення
маненьке:
Ві-
Ра".
І я заснув.
Пройшли віки.
І в день, коли плакати листя
огнем асфальти облили,
почув очей твоїх питання:
"Ти?.."
І очі блиснули, що:
"Я".
Ковтає ногами дороги,
хвилюється темне вбрання...
а місяць осяяні роги
встромив в голубого коня:
кінь — час,
кінь — даль...
А в серці огненний чингал3...
Од місяця до земної кулі (о моя огнева
далина!..)
простяглися і побігли тунелі, тунелі

од бігуна — до бігуна,.,
мої мислі на сонячній стелі...
Ой, чи скоро ж настане весна.
На трамваї до міського парку,
там, де сосни пахучо шумлять...
Чи латишка ти, а може, татарка...
...і в очах, де ведмедики сплять...
На трамваї до міського парку,
де пахуча і тепла земля...
Кінь — час,
кінь — даль...
А в серці огненний чингал...
Били там,
били тут...
"За битого двох небитих дають,
та й то не беруть".
Били там, били тут,
били там, били тут...
Почуваю, як он метушаться
з портфелями, де замість відношень
лимонади та лимони...
А ми — на далі, на далі, а ми — на гони,
на гони...
але ми — на далі, але ми — на гони...
й поміж нами я бачу тебе,
вітер гладе кохане волосся...
Це нічого, що порвані штиблети,
але серце — на зоряні роси,
на зоряні роси...
І

І зупинились гнівні коні.
І падає
на гній
криваве

молоко...
Хто це ламає руки,
руки ясні, в агонії...

"Огонь!
Огонь!
Огонь!"
Майбутнє — мрії рожеві часу.
Майбутнє — сопілка далини.
А на небі розвіяне гасло
і на землі
сни.
Гей, на розі мого кохання пахне
розстрілами даль...
Вітер цокає в ставні:
"Лю-
бо,
встань..."
Вітру наймення — Володька. Сумно
дивлюсь у вікно.
Снилась мені ти на фронті. Роки...
секунди... давно...

II

Зірвав з коня, і...
гох!
ударив об
землю...
Крикнув шалено:
"Моя!"
А я твої очі едемлю,
та не перший, не перший
я.
III

Вітер над морем... скелі... В море
я кинув когось.
Місяць доріжку стеле, ніби на хвилях
огонь.
Місяць доріжку стеле, ляжу на ній,
засну...
Тихо, без дум опущуся в темну,
холодну труну.
1923